

Posudek bakalářské práce Kateřiny Cepákové **Reflexe internetu ve výtvarném umění a teorii ve 21. století**. FFUK Praha 2014.

Bakalářská práce Kateřiny Cepákové je navýsost žhavá svým tématem. Obrací se totiž takřka k přítomnosti, ke 14 letům 21. století. To je bezesporu silná limitace a nástraha: jak takové super-aktuální téma uchopit, jak zachovat distanci vůči tématu a být relativně objektivní, jak zapojit internetové umění do legitimního diskursu dějin umění.

Autorka nejprve hledá terminologický neadekvátnější pojem pro internetové umění: sleduje alternativní pojmy jako nová média, net.art, post internet a ukazuje, jak si každý pojem vytváří imanentní diskursivní pole, přičemž ukazuje, jak je obtížné dosáhnout shody. Sama autorka se ptá, zda je např. nutné net art a post-internet vůbec rozdělovat (s.19). Přes tuto poznámku jsem v práci při vymezování pojmů zaznamenal množství odkazů na jiné teoretiky a autory. Diplomantka ovšem nedala najevo, k jakému konceptu a proč k němu inklinuje. Zdá se, že Cepáková je nakloněna, podobně jako Lev Manovich nebo Miloš Vojtěchovský, rozdělovat internetové umění podle konceptu a tématu. Cepáková se také zamýšlí nad otázkou originality a „aury“ internetového umění. S tím souvisí i kulturní, resp. tržní hodnota tohoto umění. Vzhledem k neexistenci hmotného objektu se stává tržní hodnotou počet zhlédnutí.

Tyto obecnější kapitoly o pojmu a charakteru internetového umění, které jsou napsány s velkou znalostí převážně (internetové) literatury, jsou předstupněm dvou částí, zabývajících se internetem a dějinami umění dnes a internetem a uměleckou praxí.

Kapitola Kritiky umění (s. 33n.) je pozoruhodná tím, že autorka ukazuje, že na internetu existuje jiný typ psaní, než v klasických akademických recenzích do odborných časopisů. Je ovlivněn uživatelskými recenzemi, zdůrazňuje se subjektivnost, prvek vyprávění a redukují se informace. Samostatně se zabývá Open Access Art History Jamese Elkinse, kterého si vybrala za příklad historika umění, pracujícím s internetem formou *crowd sourcing*.

Zajímalo by mne, nakolik umělci, kteří pracují v rámci internetového umění, jsou závislí na strategiích počítačových her (viz. Bartholl, s. 48), zda lze hovořit o obecnějším vztahu.

Zásadní výhrady nemám, snad jen marginálie, opakování jednoho citátu dvakrát: Seth Price s. 27, to samé s. 53.

Cepáková napsala dobře strukturovanou práci, kde se tak „tekuté“ téma, jakým je internetové umění, pokusila pojmově vymezit a ukázat využití internetu v dějinách umění i umělecké praxi. Vzhledem k tomu, že k tématu neexistuje žádná literatura v ČR, ale i ta v zahraničí je velmi vzácná, je třeba úsilí Cepákové ocenit. Pročetla velké množství literatury a napsala práci, která dává internetovému umění výraznou historicko-teoretickou dimenzi. Z výše uvedených důvodů ji doporučuji k obhajobě.

V Praze dne 23.5. 2014

Prof. Vojtěch Lahoda